

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

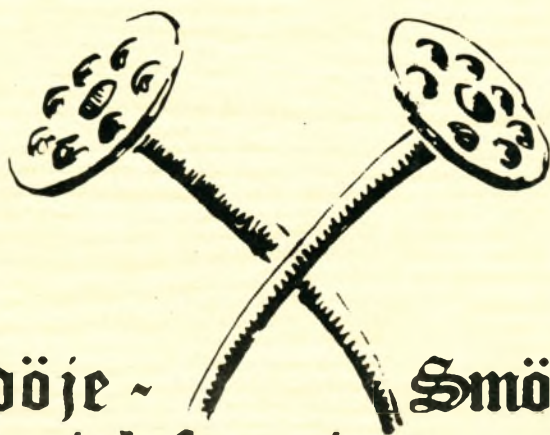
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Ledöje ~ Smörum
historisk forening og arkiv

5. Årgang Nr. 3 1983

Julestue

**Lørdag den 3. december 1983
kl. 14-17.**

—oooOooo—

**EGNENS JULESKIKKE
v. N. O. Riis-Nielsen**

**SMØRUM KIRKES
BØRNE- og UNGDOMSKOR
v. Ane Marie Nielsen**

**UDSTILLINGEN:
KIRKE OG SOGN**

**GLØGG, ÆBLESKIVER, KAFFE
kan købes**

JULETRÆ og FÆLLESSANG

—oooOooo—

KIG IND — ALLE ER VELKOMNE!

Historisk forening på Gotland, maj 1983

BILLEDSTEN OG SKT. HANS KORS

De samarbejdende historiske foreninger arrangerede i maj 1983 en 4-dages bustur til Gotland. På programmet stod bl.a. et besøg på museet i Visby. Et imponerende syn mødte os, da vi trådte ind i det første rum: en stor højloftet sal, fyldt med billedsten.

Billedsten er kalkstensmonumenter, hvor der på den ene side er udhugget ornamenten og billeder, der oprindeligt har været bemalt. Stenene kan være over 3 meter høje. De blev lavet fra o. 400-1100. De ældste billedsten blev opstillet på grave, senere blev de anbragt i grupper ved veje og samlingssteder. De er formentlig alle lavet til minde om en afdød. Der er fundet ca. 300 billedsten på Gotland, hvoraf kun få stod på deres oprindelige plads. De fleste er genbrugt til andre ting, især ved kirkebyggeri.

Gotlands billedsten er enestående i Nordens forhistoriske kunst, og de forøger vores viden om mange ting i den periode: skibe, klæder, våben, vogne osv. Inspirationen til disse sten kan være hentet fra romersk område, ligesom den fine huggeteknik tyder på fuldt udlærte håndværkere, som muligvis kom sydfra. Men motiverne er omskabt og blevet rent nordiske.

De ældste billedsten (år 400-600) har som hovedmotiv et hvirvelhjul eller et spiralornament og desuden spredte fremstillinger af mennesker, dyr og skibe. Senere (o. år 700) er billederne inddelt i felter og beskriver et hændelsesforløb som en moderne tegneserie, f.eks. scener fra den afdødes liv, sejladser til dødsriget og modtagelsen i Valhal.

En af de ældste billedsten (5. årh.) har et specielt ornament, en sløjfefigur med 4 løkker, indskrevet i en cirkel. Langs stens kant er der borte med gabende dyrehoveder med lange tunger. Under centralmotivet er der 2 slanger, som med store øjne og åbne gab balancerer på deres spiralsnoede haler. Stenen er fundet i Havor Hablingbo og har været genanvendt som dæksten i en yngre grav.

Den sløjfefigur, som udgør centralmotivet på billedstenen fra Gotland, forekommer over hele verden i vidt forskellige lande: i det gamle Ægypten, hos indianerne i Amerika, hos afrikanske negerstammer og i de fleste europæiske lande. Det er umuligt at afgøre, hvor sløjfefiguren stammer fra, men den kan identificeres så langt tilbage som til 8. årh. f. Kr., hvor den findes på en græsk vase i geometrisk stil fra Rhodos.

Figuren er i nyere tid blevet kaldt Skt. Hans kors eller Skt. Hans våben. Udover den omtalte billedsten fra Gotland fra 5. årh. findes i Norden flere eksempler på brugen af Skt. Hans korset. I Sverige forekommer det desuden på en pragtøkse og en hornske fra vikingetid, i Norge på et sværd fra vikingetid, i Finland på et spænde fra 7. årh. og et beslag fra vikingetid. I Danmark findes Skt. Hans korset på en guldraketeat fra 5.

årh. fra Lyngby, Randers amt, og på et guldspænde fra Hornelund ved Varde fra vikingetiden.

Figuren havde altså også i Norden været kendt længe før middelalderen, hvor kirken overtog sløjfefiguren og gjorde den til et helgentegn for Skt. Hans. Figuren findes på 2 middelalderlige kalenderstave fra Estland, hvor den angiver Johannes Døberens fødselsdag den 24. juni. Skt. Hans kors findes i hele Norden på forskelligt kirkeinventar, i Danmark f.eks. på 2 døbefonte fra Øster Starup og Åkirkeby, begge fra det 12. årh.

Senere blev Skt. Hans kors meget brugt i folkekunsten i hele Norden, især i norsk og finsk træskærerkunst i 1600- og 1700-tallet, f.eks. på skrin, trækar, manglebrætter og osteforme, men også på tekstiler og ben- og hornsager.

I 1952 foreslog Finlands hembygdsförbund, at Skt. Hans korset blev brugt på vejskilte, der henviste til historiske mindesmærker, men først i 1968 blev det officielt vedtaget i Finland. At netop Skt. Hans korset blev foreslået som symbol, var muligvis inspireret af, at der i 1952 blev udgivet en møntserie, hvor der på de to mindste møntenheder var præget et Skt. Hans kors.

Nu er Skt. Hans kors både i Finland, Norge, Sverige og Danmark et henvisningstegn til en kulturhistorisk seværdighed.

Anne Marie Kyed Pedersen.

Kilder: Erik Nylén, Bildstenar i Gotlands Fornsal, Visby 1978. Ella Kivikoski, Sankt Hans-våbenet, Antikvariske studier 5, Kbh. 1982.

I Smørum gamle skole

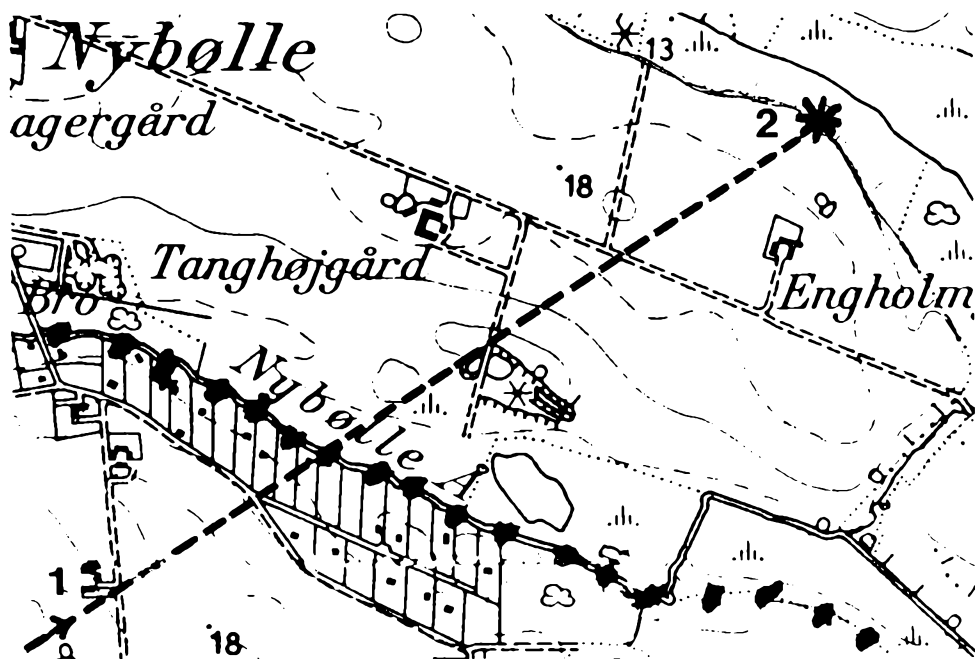
Poul Zeiler , foto

Lone Brüsck modtager en vase med byvåbnet fra kommunen ved receptionen den 4. juni.

KRIGENS SPOR I VORT SOGN

Det er nok begrænset, hvor mange synlige spor 2. verdenskrig satte her i Ledøje-Smørum kommune -- og lige så begrænset er det nok, hvor mange der egentlig bryder sig om at erindre denne mørke tid.

Alligevel skal vi her bringe en lille erindring om et flystyrt eller nødlanding, der foregik i Nybølle for over 40 år siden, således som det er fortalt os af Karen Rasmussen, datter af Helga Nielsen, "Engholmgård" i Nybølle.

Det var sidst på eftermiddagen den 7. juni 1943. Familien fra "Engholm" gik og hakkede roer på jordstykket nordvest for ejendommen. Karen, som da var omkring de 12 år, var blevet sendt "et ærinde" på sin cykel. Netop startet -- og på vej mod Nybølle -- hører hun en øredøvende larm bag sig. Hun vender sig og ser den sorte, tyske flyvemaskine så langt nede, at den ramte en af el-masterne, der selvsagt knækkede.

Flyet, der var ud af en gruppe på 3, på vej mod flyvestation Værløse, havde tydeligvis vanskeligheder med motoren. Det var allerede observeret af landmand Ejnar Kvistgaard (kortets pkt.

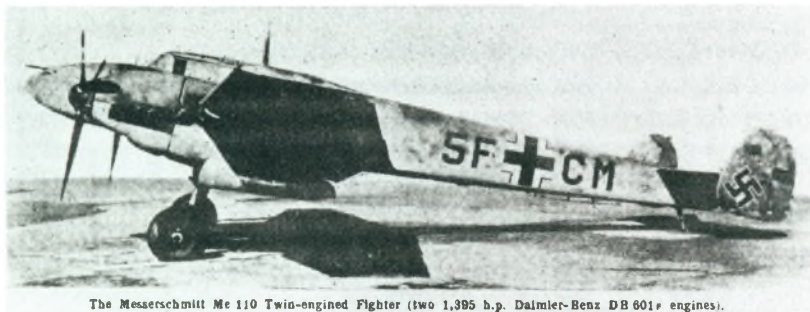
1), hvor flyet skrabede toppen af træerne, og senere set af landmand Chr. Nygaard på "Tanghøjgård" i Nybølle.

Det har tydeligvis været pilotens mening af nødlande på roemarken ved "Engholm", hvilket jo også til dels lykkedes. Blot tippede maskinen ud over kanten mod englodden (kortets pkt. 2), hvor det blev liggende på næsen. Flyveretningen ses som den punkterede linie på kortudklippet.

De 2 øvrige fly fortsatte mod Værløse, og via alarm over radioen varede det ikke mange minutter, før styrt-området var afspærret af vagtmandskab. Beboerne fra Ledøje var ellers mødt talstærkt op for at følge begivenhederne, men blev holdt på behørig afstand, idet man var bange for en eksplosion.

Der var 3 mand i flyet. Alle slap uskadt fra den dramatiske landing -- men måtte dog have sig en kop styrkende "erstatningskaffe".

Flyet var en Messerschmitt Me 110, tydeligt genkendt fra fotoet af Karen. Denne flytype var især anvendt som natjager, og senere i en special-variant som rekognosceringsfly, som her. Den er opgivet med vingespænd 16,4 m -- længde 11,2 m og med højde 4,3 m. Vægt godt 8 t og max. hastighed 620 km/t.

The Messerschmitt Me 110 Twin-engined Fighter (two 1,395 h.p. Daimler-Benz DB 601 engines).

Efter "styrtet" blev maskinen skilt ad på stedet -- transporteret til Værløse -- og formentlig igen samlet. Dette tog naturligvis nogle dage, og i den tid var et vagtmandskab på 3 indkvarteret i en hesteboks på gården, og det fortælles, at det var med megen vemod, de forlod "Engholm".

Kort: Ud klip fra Geod. Institut 1:10.000 - LS-kommune.

Foto: German aircraft and the Second World War. J. R. Smith.

Bent Eggert.

AF JULETRÆETS HISTORIE

JULEPYRAMIDEN er den vigtigste forløber for juletræet. Under adskillige former eksisterer den endnu i sit hjemland, Tyskland. Herfra har skikken bredt sig til Sønderjylland, hvor den har været i brug i dette århundrede. Her kaldes julepyramiden et KLAUSEN-BAUM, afledt af St. Nikolaus. Julepyramiden kan være lavet som et træ med kunstige grene, der omvikles med papirstunger og smykkes med lys og røde æbler. En garnvinde har på Rømø tjent samme formål. På øen Føhr har man brugt efeu, der slyngede sig om et stativ smykket med æbler og glaserede honningkager.

Juletræet var længe om at nå til Danmark. Allerede i 1510 bar medlemmerne af de ugifte købmænds laug i Riga pyntede juletræer til byens torv, og her dansede man om træet. Fra samme århundrede findes i Mellemeuropa adskillige beretninger om offentlige juletræer, der blev opstillet af håndværkernes laug. Skikken synes dog hurtigt at have vundet indpas i hjemmene i dette område. I 1521 måtte byrådet i Schlettstadt således sætte vagt ved byskoven, for at ikke private skulle hugge juletræer.

Fra holstenske byer og herregårde bredte skikken sig til dansk adel og højborgerskab med tysk tilknytning. Så vidt man ved, blev det første juletræ tændt i 1808 hos grev Holstein på Holsteinsborg. Det var den ligeledes tyskfødte dr.phil. G. M. Lehmann, som i 1811 indførte skikken i København, han var i øvrigt fader til vor nationalliberale politiker Orla Lehmann. Det tændte træ i Ny Kongensgade vakte vild postyr. Folk stimlede sammen på gaden, og da skrækken for ildebrand havde sat sig, benyttede man de til branden hentede stiger til at nå op, i forsøg på at få et kig på herligheden.

På landet bredte juletræet sig via herregårde og præstehjem, men bønderne antog kun langsomt denne højerestands skik. Først i slutningen af 1800-tallet bliver juletræet almindeligt i mere velhavende bondehjem.

Den første danske afbildning af et juletræ findes i "Frølund's og Flinchs ABC" fra 1842, med dette vers:

Hvad er det for en Plante,
Hvad er det for et Træ,
Hvorunder Himlens Fugle
Ei bygge sig Læ?
Hvad er det for en Stamme,
der ingen Rødder har,
og tidt dog gyldne Frugter
Paa sine Grene bar,
Som os tilsmiler grønnest,
Naar Skoven alt er hvid,
Og glæder med sin Flitter,
Smaafolk ved Aftenstid?

— se det var der ikke mange, der kunne svare på! Og ingen kunne dengang i sin vildeste fantasi drømme om, at man hundrede år senere ligefrem ville tilplante store arealer god landbrugsjord med grantræer — blot med det formål at fælde træerne som små, for at pynte dem med glimmer og lys for en enkelt aftens fornøjelse.

(Fra Povl Abrahamsen: Jul i gamle dage.)

Gemmer der sig noget i dine skuffer?

NYT FRA LOKALHISTORISK ARKIV

I sidste nummer af bladet efterlyste vi sange o.lign., hvori Ledøje og Smørum navne blev nævnt. Vi var glade for at se, at emnet åbenbart har haft interesse, for vi fik hurtigt disse henvendelser:

Ole. Montys monolog: "Smeden fra Ledøje", 1950'erne (på bånd).

Bjørn Tidmand: "Smørumnedre", omkr. 1970 (grammofonpl.).

Mogens Dam: "Generalforsamling i Smørum Sygekasse", omkr. 1945-50.

Halfdans ABC, 1967.

Peter Vesth og Gunnar Wille: "Jeg har set en masse", 1979 (på bånd).

(De to sidstnævnte er børnerim.)

Viseheftet fra Pensionisternes Venners 10-års jubilæum, 1983.

Vi har hørt "Cæsar" synge en vise i radioen, "Pariserrejsen", om et par fra Smørumovre. Mon nogen kender den fulde tekst dertil?

K.F.

Ved Sølvbrudéfæden i Ledøje

Mel.: Der er et Land, det steder osv,

Nu vil jeg synge for vor Ven Rasmussen
paa denne hans saa store Højtidsdag,
fordig han vilde se os her i Brugsen,
til fælles Kaffebord i festlig Lag.
Det gør os ondt og savne Sølvbruden,
som Du vor Ven jo mistede i Fjord,
men skjøndt vi hende være maa foruden,
saa skal hun have et Par Mindeord.

Da Abelone hun var ung og fager
saa var hun hjemme som en yndig Mø,
det var hun ikke længe; hos en Bager
fik snart hun Plads og stod og solgte Brød.
En flot Kommis en Mængde Kager købte,
hver Aften i Butiken kom han hen!
tilsidst hun gav ham henrykt hendes Løfte,
for det var nemlig altsaa Rasmussen.

Saa holdt de Bryllup ganske i det stille;
tilstede var kuns Tante Lydia,
for Pigen skulde nemlig ha en lille
beskjeden Arv, naar Tanten hun faldt fra,
det gamle Jern hans Brangche var - at sige
han købte op og soldte det en Gros;
paa jordisk Gods var ingen af dem rige
undtagen for saa vidt paa Støbegods.

Og Manden gjorde hurtig Carryære;
han rundt paa Egnen kjørte, thi han Gik
og Hest fik købt, og hvad der kunde være
af gammelt Jern, han købte for en Slik
og soldte det igen med stor Avanche;
Fortjenesten laa dog ej straks han op,
men tværtom han udvidede hans Brangche
med Klude, Ben og delvis ogsaa Prop.

Nu gik det raskt mod Ærens høje Tinde,
Folk bad ham ind og se paa deres Ben,
hvori han blev som ingen anden inde:
paa Ærens Bygning laa han Sten paa Sten;
snart var han Revisor i Sygekassen,
blev Fuglekonge ved hans eget Skod;
i blandt de første Borgere paa Pladsen,
ombrust af Agtelse Rasmussen stod.

Men det skal siges her paa Højtidsdagen,
storaagtig blev han ej af hans Suxches;
endskøndt den nu har mange Aar paa Bagen,
kan han dog vise denne frem tilfres.
Man kan af Rasmussens Exempel lære,
at hvad man gør i, det er lige Fedt,
naar bare at man gør deri med Ære,
det er alligeveller No. 1.

Digtet om produkthandler og brugsuddeler Rasmussen i Ledøje, som fejrer sølvbryllup uden sølvbrud, er skrevet af P. Sørensen-Fugholm.

Forfatteren Per Barfoed skabte omkring 1921 skikkelsen P. Sørensen-Fugholm, en naiv, samfundsrevsende og lyrisk rullemand, som med megen selvfølelse skrev digte om stort og småt.

Digtene er kendetegnet ved de mange forkerte og morsomme ordstillinger og ubehjælpsomme stavfejl. Per Barfoed lader med stor dygtighed P. Sørensen-Fugholm balancere mellem overraskende sproglige nydannelser og chokerende, håbløse ordstillinger.

Digtet findes i bogen:

P. Sørensen-Fugholm. Samlede digte 1923-39
Steen Hasselbalchs forlag.

HANS JACOBSEN, "PORSEBAKKEN", FORTÆLLER

Jeg er født i Ledøje d. 18. marts 1899. Mine forældre havde et lille husmandssted på 4-5 tønder land ved gården "Margrethelund". Huset var i en længe og bestod af et kammer, to stuer, et køkken, en lo og en stald.

Vi var 12 søskende, og vi lærte hurtigt at bestille noget. Jeg har været med til at kærne smør og plejle korn, inden jeg kom ud at tjene som 12-årig. Vi havde ikke megen tid til at lege, men jeg husker, at vi legede "røvere og soldater" og spillede klink med knapper. Knapperne havde vi i en såkaldt "kræmmerpung" med snøre. Karlene spillede også klink; men de spillede om penge. De brugte 5-ører til at kaste med, men de spillede vist nok kun om 2-ører.

Dengang var priserne anderledes end i dag. En øl kostede 11 øre, og en pakke cigaretter med 10 stk. kostede 10 øre.

Om vinteren fyrede vi med tørv, som far skar i Porsemosen.

RYTTERSKOLEN

I 1906 kom jeg i skole. Jeg gik i den gamle rytterskole over for den nuværende brugsforening. Der var skolestue i den ene ende af huset og lærerbolig i den anden. Lærerboligen havde indgang fra gavlen, hvor køkkenet var, men fik man gæster, kom de ind fra forstuen, hvor der gik en dør til højre til skolestuen og en ligefor til stuen.

Der var kun to klasser i skolen. Om sommeren havde "storeklassen" kun få timer, så eleverne kunne passe deres arbejde, men om vinteren havde den mange timer. "Lilleklassen" havde det så omvendt.

Der var 30-40 elever i klassen, og vi sad ved tomandspulte med blækhus. Vi havde dansk, regning og bibelshistorie; nogle gange havde vi også geografi og en sjælden gang gymnastik. Vi skrev på små tavler med kridt, men vi havde også skrivebøger til blækskrivning. Det skete tit, at der røg en klat blæk i bogen. Vi skulle lære mange ting udenad, især salmevers og bibelshistorie. På gårdspladsen var der ribber og buk og højdespringsstøtter. Dem brugte vi mest i frikvartererne. Vi legede også tagfat.

Læreren hed Brønnum, og han var flink nok. Hvis nogle opførte sig dårligt, blev de trukket i nakkehårene. Han havde også et spanskrør, men det brugte han kun sjældent.

Jeg kan huske, at Brønnums tjenestepige kom ind i skolestuen med kaffe og frugt til ham.

UD AT TJENE

Da jeg var 12 år, kom jeg ud at tjene. Jeg tjente hos Jens Petersen, som blev kaldt Jens Pæsen. Han boede i den første gård uden for Ledøje mod Risby (Skånings gård senere). Så vidt jeg husker, fik jeg 5 kr. og de træsko, jeg sled op, for et halvt års tjeneste.

Jeg har også været bagerdreng i bageriet ved Ledøje Mølle. Jeg hjalp bagersvenden og gjorde rent og vaskede op. Bageren kørte med brød til andre landsbyer, f.eks. Risby og Herstedøster. I bageriet blev der bagt rugbrød. De blev lavet på en maskine.

Jeg blev konfirmeret i Ledøje kirke hos pastor Valeur i 1913. Jeg fik mine første lange bukser og jakke med vest. Tidligere havde jeg kun haft lange arbejdsbukser, ellers gik vi drenge i bukser, der nåede lidt ned under knæene. Jeg fik også kasket. Nogle af konfirmanderne havde blød hat, andre blev konfirmeret i matrostøj. Man fik ikke mange gaver dengang. Jeg husker, at jeg fik en pung af min bror.

Jeg har tjent flere steder i Ledøje, bl.a. på Gammelgaard. Men dengang kaldte man kun de store gårde ved navn: Øbakkegaard, Brydegaard, Lerholm og Margrethelund. De andre gårde blev kaldt ved ejerens navn: Anton Rasmussens gård osv.

Jeg synes, at jeg blev behandlet godt. Karlekamrene var ganske vist uopvarmede og lå tit i ladebygningen eller ved siden af vaskehuset, men jeg synes, de var meget gode. Maden var også god.

Det hændte, at man tog i skoven til pinse. Så spændte vi for charabancen, og hele familien og alle tjenestefolkene kørte af sted til Hareskoven. Vi spiste madkurven ved Hareskovpavillonen eller ved et af skovløberhusene.

DET GAMLE HALMTORV

De store gårde sendte halm og hø til Halmtorvet i København. Jeg har tit været derinde med et læs.

Vi læssede vognen dagen i forvejen, og tidligt næste morgen tog vi af sted. Vi kørte enten over Risby og Herstedøster og ud på Roskildevejen ved Vridsløselille, eller også tog vi turen over Ballerup og ind ad Frederikssundsvejen til Borups allé og så videre til Vesterbro.

Jeg mener, at man i gammel tid solgte halmen på Vesterbros Torv, men da der blev for megen trængsel der, flyttede man til det nuværende Halmtorv. Når vi kom til Halmtorvet, ventede vi spændt på, at en køber dukkede op. Det var vognmænd og fouragehandlere, der købte halm til hakkelse til hestene. Køberne så efter, om halmen var frisk, og så handlede vi om prisen og afsluttede handelen med håndslag.

Vognen blev derefter vejjet hos den kongelige vejer, og vi fik en lille seddel (som en togbillet) med vægten, og vi kørte der-

efter ud til køberen og afleverede læsset. Bagefter blev vognen vejjet tom, og så kunne vi finde vægten. Når vi havde fået betalingen, gik turen de 15-20 km hjem igen.

TØRVESKÆRING

Jeg har været med til at skære tørv i moserne: Porsemosen og Hove mose. En gang fandt vi et skelet i mosen, og vi sendte da bud til Nationalmuseet. Der blev sendt en mand ud for at kigge på fundet. Ved skelettet var der nogle træstumper, og vi troede, at det var fra en kiste. Men manden fra Nationalmuseet fortalte os, at det var fra en gammel båd. Sandsynligvis havde man sejlet liget over søen i ældgammel tid. Båden var så kærtret og gået til bunds med liget.

Vi fik en kasse øl af Nationalmuseet, men de regnede det ikke for et vigtigt fund. De har fundet mange af den slags skeletter i både i moserne.

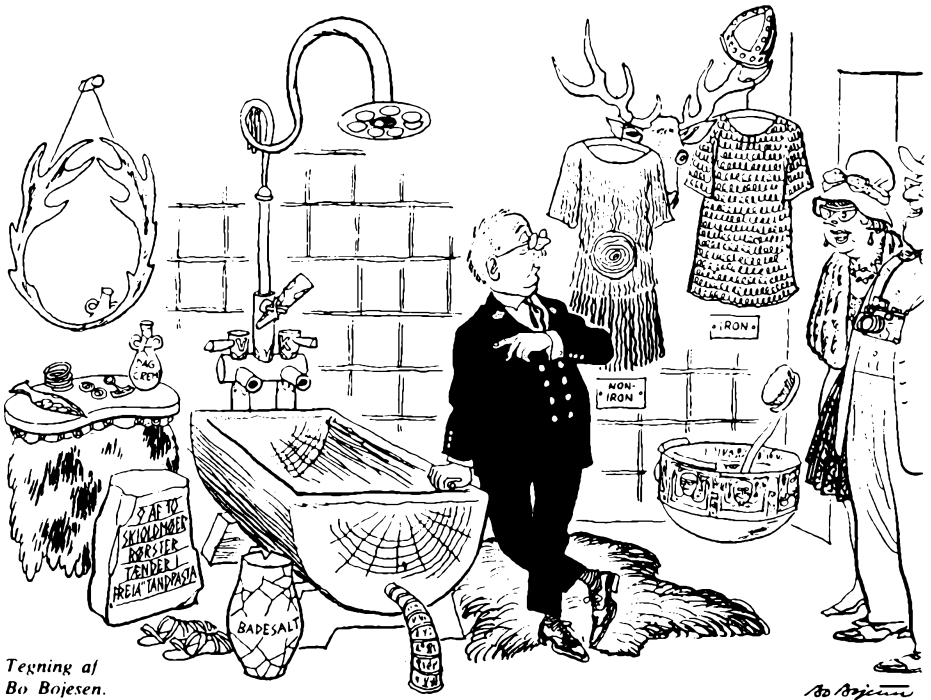
DET GAMLE LEDØJE

Der var flere forretninger i Ledøje dengang end nu. Der var en brugs, som var oprettet af byens borgere. Der var to bagere -- en ved Ledøje Mølle og en ved kirken. Der var også to skomagere. De sad ved deres trebenede skammel og forsålede sko i deres værksted, som var en del af huset. Der var også to smede, en ved kirken og en på den nordlige side af Bygaden ved Gadebrøndsvej. Over for skolen var en slikbutik, og der var en tømmer ved Ballerupvejen.

Når vi skulle købe tøj eller større ting, tog vi til Ballerup eller København. Forholdet mellem drengene i Ledøje og Ballerup var ikke altid så godt. Det kunne hænde, at man blev forfulgt, hvis man kom til Ballerup. Til gengæld tog vi så hævn, hvis en fra Ballerup kom til Ledøje. Men jeg synes ikke, det var voldsomt.

Jeg flyttede fra Ledøje i 1930 og boede i Ballerup i over 50 år. I 1982 vendte jeg tilbage til Ledøje.

(Interview ved F. L. Fauk, januar 1983.)

Tegning af
Bo Bojesen.

Bo Bojesen

Turistchef Axel Desseau vil have vore museer gjort mere tiltrækkende for amerikanske turister.

— Når så Skrydstruppiggen havde fået sit bad og spist sine morgenøsters inde i jættestuen ved siden af, startede hun solvognen og kørte ad den gamle hærvej til supermarkedet i Jelling.

HUSK!

Museumsinspektør C. L. Vebæks foredrag "DANEFÆ - fortrinsvis fra Ledøje-Smørum kommune" er flyttet frem til onsdag den 4. januar 1984.

FORENINGENS BESTYRELSE:

Formand:	Lone Brüsch	97 37 32
Næstformand:	Vilhelm Nielsen	16 90 12
Kasserer:	Erik Petersen	65 25 79
	Karen Strand	97 38 17
	Else Herrmann	97 51 96
	Bent Eggert	97 40 18
	Anne Marie Kyed Pedersen	65 75 05

ARKIVET:

Adresse:	Smørum Bygade 35, Smørumovre, 2760 Måløv.	
Åbningstid:	den 1. torsdag i hver måned kl. 19.30-21.30 og den 2. lørdag i månederne september-maj kl. 11.00-13.00 og efter aftale.	
Arkivarer:	Anne Marie Kyed Pedersen	65 75 05
	Kirsten Fauk	97 50 63

Kontingent 1983: kr. 50,00. Pensionister halv pris.

Foreningens bomærke er tegnet af Bent Eggert.

Dette blad udgives af:

Ledøje-Smørum historisk forening og arkiv og er redigeret af Kirsten Fauk.

Næste nummer af bladet udkommer i februar.

